

едно грамадно здание. Ходишь свободно изъ цѣлото здание, и никой не те пита, кой си и какво търсишь. Входа въ общественитѣ здания не е обставенъ съ такива тържественни формалности, както въ Европа. Ние влѣзохме свободно въ Бѣлия Домъ — резиденцията на президентитѣ. При входа стоеше единъ слуга, който нито ни попита, какво искаме. Влѣзохме въ залата, тамъ се яви прѣдъ насъ единъ младъ американецъ, покани ни да разгледаме салонитѣ, въ които се допуща публиката. Той ни говори нѣщо за мобилитѣ, за картинитѣ, за протретитѣ. Ние нищо не му разбирахме, клатихме си за приличие главитѣ и, като го поблагодарихме за неговата любезность, излѣзохме на двора. Бѣлия Домъ е една обикновена бѣла къща, съ нѣколко колони отъ прѣдъ. Входната зала е покрита съ каменна мозаика, насрѣщната страна на залата е отъ грапави нарисувани стѣкла. Салонитѣ сѣ най-обикновени свѣтски салони; единъ отъ тѣзи салони бѣше постланъ (страхъ ме е да не ме лъже паметъта) съ рогозка. Като казвамъ рогозка не трѣбва да се разбира нашенска рогозка, която е най-грубото отъ този родъ издѣлия на земното кълбо. Азъ имамъ право да кажа, че видѣхъ почти всичкитѣ племена на свѣта и тѣхнитѣ издѣлия, но право ви казвамъ, че най-дивитѣ островитяни плетатъ много по-деликатни рогозки отъ нашитѣ. До Бѣлия Домъ е прилѣпена една оранжерея, а всичко на около е градина. На публиката се позволява да посѣщава само долния етажъ отъ White House. Ние зяпахме отъ двора по прозорцитѣ на горния етажъ, да видимъ госпожа Клевелендъ, ама я нѣмаше. Та ето въ каква къща живѣятъ президентитѣ, които управляватъ шестдесетъ милиона богатъ народъ.